

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **R. Y.**, narozen X, státní příslušnost Ukrajina
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o **žalobě proti rozhodnutí** žalované ze dne 30. 10. 2019, č. j. CPR-33928-6/ČJ-2018-930310-V237,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 14. 11. 2019, se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 30. 10. 2019, č. j. CPR-33928-6/ČJ-2018-930310-V237 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 9. 2018, č. j. KRPS-228197-25/ČJ-2018-010022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovena doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na 1 rok, a doba k vycestování z území České republiky do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalovaná napadené rozhodnutí odůvodnila tím, že žalobce byl nejméně od 26. 5. 2018 do 26. 7. 2018 na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Žalobce dále na území České republiky pobýval od 3. 7. 2018 do 26. 7. 2018 bez oprávnění k pobytu, neboť sice disponoval polským vízem č. X typu D05A, ovšem doba pobytu na základě tohoto víza nesměla přesáhnout 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů. Jelikož byl žalobce kontrolován dne 26. 7. 2018, byl prvním dnem posuzovaného 180 denního období 28. 1. 2018. Od svého příjezdu do České republiky (4. 4. 2018) pobýval žalobce na území České republiky nepřetržitě až do dne realizované pobytové kontroly (tj. do 26. 7. 2018) celkem 114 dnů, čímž překročil maximální 90 denní délku povoleného pobytu o 24 dnů. Posledním dnem jeho oprávněného pobytu na území České republiky tak byl 2. 7. 2018 a od 3. 7. 2018 do 26. 7. 2018 již žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně bez víza. Žalobce žádným jiným oprávněním k pobytu nedisponoval. Podle žalované bylo protiprávní jednání žalobce prokázáno bez důvodných pochybností a lze se správním orgánem I. stupně souhlasit, že žalobce naplnil důvody pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Správní vyhoštění na dobu jednoho roku považuje žalovaná vzhledem k okolnostem případu za odpovídající zjištěnému porušení zákona a za opatření postačující k nápravě žalobce. V souvislosti s lhůtou stanovenou pro opuštění území žalovaná uvedla, že nebyly zjištěny žádné překážky, které by žalobci jakkoli komplikovaly návrat do vlasti na Ukrajinu.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

3. Žalobce v žalobě předně namítá, že byl porušen § 2 odst. 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nebyl náležitě zjištěn skutkový stav, zejména skutečnosti, které svědčí ve prospěch žalobce. Dále žalobce vyjádřil přesvědčení o tom, že správní orgán nesprávně vypořádal uplatněné odvolací námítky. A také namítal, že forma uloženého opatření i jeho délka jsou nepřiměřené. Žalobce spolupracoval se správními orgány. Žalovaná měla žalobci umožnit dobrovolné opuštění území České republiky. Správní vyhoštění působí žalobci stigma a budoucí problémy. Také délka uloženého správního vyhoštění je nepřiměřená okolnostem případu. Dále žalobce namítal, že neměl možnost se vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Dále namítal, že nebyla žalovanou dostatečně posouzena přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Rozhodnutí je čistě formalistické, nepokrývá konkrétní situaci a pouze paušálně prochází jednotlivá zákonná hlediska. Nebyl vzat v potaz negativní vliv vyhoštění na stávající pobytové oprávnění žalobce na území Polska. Dále žalobce namítá, že uložení správního vyhoštění je neúčelné, neboť krátce po zahájení řízení již opustil území České republiky. Doba správního vyhoštění však začne běžet až po skončení řízení, bylo tedy nutno přihlédnout k jeho délce. Žalobce také namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť absentuje zdůvodnění délky správního vyhoštění. Ačkoliv bylo vyhoštění uloženo při spodní hranici, stále se jedná o dlouhou dobu. Výměra není odůvodněna okolnostmi případu ani osobou žalobce a je v rozporu se správní praxí správního orgánu I. stupně. V posuzované věci šlo o pouhých několik dní údajně nelegální práce, žalobce je trestněprávně zachovalý, bez přestupků, a vždy disponoval řádným povolením k pobytu. Konečně žalobce namítl, že byla stanovena nedostatečná doba k vycestování, kterou žalovaná ani nezduodnila. Vyřizování záležitostí na území České republiky vyžaduje značnou dobu. Samo obstarání

jízdenky je v poskytnuté lhůtě 15 dnů obtížné a také není vůbec možné realizovat úkony nutné k opuštění České republiky.

4. Žalovaná ve vyjádření nejprve upozornila na možnou opožděnost žaloby, neboť z informací uveřejněných na internetových stránkách zdejšího soudu má za to, že řízení o správní žalobě bylo zahájeno 15. 11. 2019, avšak lhůta pro podání žaloby uplynula s ohledem na doručení napadeného rozhodnutí (4. 11. 2019) dne 14. 11. 2019. A dále uvedla, že správní orgán I. stupně řádně zjistil protiprávní jednání žalobce, které doložil spisovým materiálem a dostatečně odůvodnil. Žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

5. Krajský soud v Praze (dále jen „soud“) přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť souhlasy žalobce i žalované jsou presumovány (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), neboť ani na výzvu soudu nesdělili, že by s rozhodnutím ve věci bez jednání nesouhlasili.
6. Dále soud k námitce žalované uvádí, že žaloba byla doručena ve lhůtě stanovené § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť ji žalobce soudu doručil dne 14. 11. 2019, tedy poslední den lhůty pro její podání.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 26. 7. 2018 byl žalobce kontrolován při výkonu práce hlídkou cizinecké policie na staveništi u rozestavěného domu v ulici J. č. p. X, v obci Z.. Žalobce předložil platný cestovní doklad, v němž bylo vyznačeno polské vízum typu „D 05A“ číslo X s platností od 26. 2. 2018 do 24. 8. 2018. Na místě nepředložil žádné potvrzení o povolení k výkonu zaměstnání. Z důvodu podezření, že žalobce vykonával na území České republiky zaměstnání neoprávněně, byl zajištěn a ještě v též den s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců.
8. Při výslechu provedeném rovněž téhož dne žalobce uvedl, že do České republiky přijel za účelem práce dne 4. 4. 2018. Pracoval od 26. 5. 2018 na různých stavbách pro různé lidi a společnosti. Za poslední dva měsíce byl asi na čtyřech stavbách. Od příjezdu do České republiky bydlel v obci Z., kde platil neznámému Ukrajinci nájemné za ubytování 3 000 Kč. Účelem jeho cesty do České republiky bylo pracovat, a jelikož se mu nepodařilo zařídit české vízum, zařídil si vízum polské, i když věděl, že je to protiprávní. V Polsku nikdy nepracoval. Při práci ho úkoloval Čech P., který mu i vyplácel mzdu 90 Kč na hodinu. Za dobu pobytu v České republice si vydělal asi 20 000 Kč. Pracovní nástroje mu byly poskytnuty, pracovní oděv měl vlastní. Na území České republiky se nenachází žádná osoba, ke které by měl vyživovací povinnost, anebo kterou by měl v péči. Na Ukrajině žije s rodiči, je rozvedený, má syna, na jehož výchově se podílí. Na Ukrajinu se chce vrátit. Celá jeho rodina žije mimo válečnou oblast. Žalobce v závěru uvedl, že mu není známa žádná překážka, která by mu bránila ve vycestování zpět do vlasti.
9. Na základě dožádání sdělil Úřad práce České republiky dne 7. 8. 2018 správnímu orgánu I. stupně, že žalobce nemá vydáno povolení k zaměstnání ani není přihlášen

žádným zaměstnavatelem.

10. Dne 7. 8. 2018 obdržel správní orgán I. stupně informaci o zastoupení žalobce zástupcem (zmocněncem), který ho zastupuje i v tomto soudním řízení.
11. K posouzení existence možných překážek pro vycestování žalobce do země původu si správní orgán I. stupně dále podle § 120a zákona o pobytu cizinců vyžádal od Ministerstva vnitra závazné stanovisko ze dne 7. 8. 2018, ze kterého plyne, že vycestování žalobce je možné. Podle Ministerstva vnitra na základě výpovědi žalobce a okolností jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, mu v případě návratu do vlasti nehrozí nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. L. oblast, odkud žalobce pochází a kde také žije jeho rodina, není v současnosti střety ukrajinských vládních vojsk a povstalců ze stran separatistů zasažena.
12. Dne 9. 8. 2018 vyrozuměl správní orgán I. stupně žalobce (prostřednictvím zmocněnce) o tom, že byl rozšířen předmět řízení o důvody podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, a že ukončil shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci. Poučil ho o procesních právech podle § 36 správního řádu a o tom, že právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí může využít ve lhůtě deseti dnů. Žalobce svého práva nevyužil.
13. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 25. 9. 2018 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců; a stanovena doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na 1 rok; a doba k vycestování z území České republiky do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání dne 5. 10. 2018, které doplnila podáním ze dne 19. 10. 2018.
14. Žalovaná požádala o přezkoumání závazného stanoviska ze dne 7. 8. 2018. Ministr vnitra je svým závazným stanoviskem ze dne 10. 10. 2019 potvrdil. Uvedl, že L. oblast je bezpečná a nachází se pod plnou kontrolou proevropsky orientované ukrajinské vlády. Všední život tam probíhá bez vážnějších problémů, jsou zajišťovány potřebné veřejné služby a také činnost státních orgánů. Dne 11. 10. 2019 byl žalobce vyrozuměn o shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí a byla mu poskytnuta lhůta 5 dnů pro vyjádření se k podkladům, čehož nevyužil. Napadeným rozhodnutím ze dne 30. 10. 2019 žalovaná zamítla odvolání žalobce a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

Posouzení žalobních bodů

15. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.“
16. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, neprokáže-li cizinec, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum.“
17. Soud předně konstatuje, že žalobce vznesl pouze obecnou námitku o porušení § 2 odst. 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu. Soud proto rovněž v obecnosti konstatuje, že žalovaná

vycházela z celé řady podkladů, které jsou součástí správního spisu. Těmito podklady jsou rozhodnutí správního orgánu I. stupně, odvolání proti tomuto rozhodnutí včetně jeho doplnění, oznámení o zahájení správního řízení, protokol o výsledku žalobce, závazná stanoviska Ministerstva vnitra a ministra vnitra (včetně zpráv o zemi původu), spisový materiál správního orgánu I. stupně a lustrace v informačních systémech. Podle soudu byl na základě těchto podkladů zjištěn stav věci dostatečně. Soud nesouhlasí s žalobcem, že o skutkovém stavu panovaly významné pochybnosti, ani že skutkový stav nebyl zjištěn v nezbytném rozsahu. Žalobce v námitce nijak nespecifikoval, v čem (jakém konkrétním skutkovém aspektu) spatřuje nedostatky zjištěného skutkového stavu, ani nezpochybňuje žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí. V této obecné rovině proto soud dospěl k závěru, že ze strany správních orgánů byly opatřeny dostatečné podklady, v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporou, přičemž žalovaná přihlédla ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Z obsahu spisu nevyplývala žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobce, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit; žalobce pak žádnou takovou konkrétní skutečnost neoznačil.

18. Dále žalobce rovněž jen velmi obecně namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu, že žalovaná nesprávně vypořádala uplatněné odvolací námitky. Žalobce však nespecifikoval jedinou odvolací námitku, která měla být nesprávně vypořádána, a neuvedl ani žádné argumenty, ze kterých by toto nesprávné vypořádání odvolacích námitek vyplynulo. V tomto ohledu proto soud opět jen obecně uvádí, že neshledal v postupu žalované nezákonnost spočívající v nesprávném vypořádání odvolacích námitek žalobce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004 – 41).
19. Žalobce dále namítá, že uložení správního vyhoštění je nepřiměřeným opatřením. K tomu soud uvádí, že § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců neposkytují správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, bod 45). V této souvislosti tedy není relevantní, zda žalobce se správními orgány spolupracoval, či zda nebude moci cestovat a ulpí na něm (blíže nespecifikované) stigma, nebo mu vyhoštění přinese (opět nespecifikované) budoucí problémy. Žalobce vykonával na území České republiky zaměstnání, ač k tomu neměl příslušné oprávnění, a dále pobýval na území České republiky bez příslušného oprávnění, čímž naplnil podmínky pro uložení správního vyhoštění. Žalobní bod je proto nedůvodný.
20. Dále žalobce namítal, že se nemohl vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života. S tím se nelze ztotožnit. Žalobce měl možnost se k těmto skutečnostem vyjádřit v rámci výsledku dne 26. 7. 2018, což také učinil. Jak před vydáním prvostupňového, tak napadeného rozhodnutí byl řádně poučen (prostřednictvím zmocněnce) o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, čehož však ve stanovené lhůtě ani po jejím uplynutí nevyužil. Námitka je proto nedůvodná.
21. Dále žalobce namítá, že žalovaná nedostatečně posoudila nepřiměřenost zásahu do jeho soukromého a rodinného života. I této námitce soud nemůže přisvědčit. Správní orgány své povinnosti beze zbytku dostály a zohlednily veškeré skutečnosti vymezené v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, což ostatně připouští i sám žalobce – má jen za to, že je posoudily mechanicky a nezohlednily individuální rozměr případu. Tomu však nelze přisvědčit. Správní orgán I. stupně i žalovaná ve svých rozhodnutích (srov. zejm. str. 8

prvostupňového rozhodnutí a str. 7 a 8 rozhodnutí napadeného) poukázaly na řadu konkrétních okolností (zejména těch, které sám žalobce uvedl při výslechu), z nichž plyne, že do soukromého a rodinného života žalobce nebude nepřiměřeně zasazeno. Zhodnotily např., jakou dobu žalobce pobýval a nelegálně pracoval na území České republiky, že v České republice nenavázal rodinné nebo sociální vazby; že na Ukrajině žije celá jeho rodina, zejména rodiče a syn; naopak na území České republiky nemá žádného rodinného příslušníka. Žalobci dále není známa překážka vycestování. Žalobce je v produktivním věku a není osobou jakkoli závislou na jiné osobě, je schopen se o sebe postarat. Jak je tedy patrné, skutečnost, že žalobce má na Ukrajině zázemí, nebyla jedinou, kterou správní orgány vzaly v potaz. Tyto (ani ostatní uváděné skutečnosti) žalobce v žalobě nijak nezpochybňuje, pouze vyjadřuje obecný nesouhlas s posouzením otázky přiměřenosti.

22. Žalobce dále poukazoval na to, že nebyla nijak zohledněna skutečnost, že měl v době zajištění platné vízum. Nicméně tato informace nemá oporu ve správním spise, ze kterého je zřejmé, že v době zajištění, tj. dne 26. 7. 2018, již žalobce platné vízum neměl. Poslední den, kdy mohl oprávněně pobývat na území České republiky, totiž připadal na 2. 7. 2018. Ostatně neoprávněnost pobytu na území České republiky byl i druhý důvod, pro který bylo žalobci správní vyhoštění uloženo. Žalobní bod je nedůvodný.
23. Dále žalobce namítá, že uložení správního vyhoštění je neúčelné, neboť po zahájení řízení již odcestoval z území České republiky. Soud předně konstatuje, že žalobce k uvedenému tvrzení nepředložil žádný důkaz, jímž by prokázal, že se tak skutečně stalo. Vedle toho lze dále zopakovat, že správní orgány nemají v případě zjištění naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců možnost správního uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv. Zákon jim v takovém případě, nejsou-li splněny podmínky podle § 50a odst. 6 a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, ukládá rozhodnout o správním vyhoštění. Z hlediska právní jistoty a účelnosti právní regulace je jistě důležité, aby bylo o správním vyhoštění rozhodnuto pravomocně v co nejkratší době. Skutečnost, že žalobce již území opustil, nicméně nebrání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť i tak je rozhodnutí způsobilé vyvolávat právní účinky. Tato skutečnost by sice mohla být zohledněna při správní úvaze o době trvání zákazu vstupu, avšak v daném případě, kdy se tato doba blížila dolní polovině hranice, nelze mít za to, že opomenutí hodnotit tuto skutečnost při stanovení délky zákazu vstupu by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobní bod je proto nedůvodný.
24. Dále žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť absentuje zdůvodnění doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie. K tomu soud uvádí, že stanovení doby zákazu vstupu je výsledkem správního uvážení, které podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu. Soud tedy pouze zkoumá, zda posouzení správních orgánů nebylo excesivní či svévolné a zda bylo dostatečně odůvodněno (srov. bod 46 shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31). V dané věci správní orgán I. stupně na str. 9 svého rozhodnutí zdůvodnil, k jakým faktorům při stanovení doby přihlédl – konkrétně se jednalo o délku neoprávněného pobytu a zaměstnání žalobce na území České republiky, což správní orgán I. stupně vedlo k uložení doby v dolní polovině hranice zákonného rozmezí. S touto úvahou se ztotožnila i žalovaná (viz str. 9 napadeného rozhodnutí). Uložením správního vyhoštění na 1 rok se správní orgány ani nikterak neodchýlily od správní praxe.

25. Není pravdou, že žalobce byl na území České republiky nelegálně zaměstnán jen několik dní; naopak šlo o dobu v délce dvou měsíců. Skutečnost, že žalobce je trestněprávně zachovalý, pak byla právě jedním z důvodů, proč byla doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území EU, stanovena v dolní polovině hranice zákonného rozmezí. Délka vyhoštění se nejeví jako nepřiměřená ani s ohledem na další žalobcem uváděné okolnosti, neboť (jak již bylo uvedeno shora) byla zvolena při hranici dolní poloviny rozmezí (maximální doba činí 5 let). Neposkytl-li by žalobce součinnost, byl by na místě naopak přísnější postih. Soud má tedy za to, že správní orgány délku vyhoštění řádně zdůvodnily a nedopustily se excesu. Námitka je proto nedůvodná.
26. Konečně žalobce namítá nedostatečnost odůvodnění délky doby k vycestování. Ani této námitce nelze přisvědčit. Z prvostupňového rozhodnutí plyne (viz str. 9), že patnáctidenní doba k vycestování byla stanovena s ohledem na to, že žalobce disponuje platným cestovním dokladem a neuvedl žádné důvody, které by mu znemožňovaly vycestování. K tomu žalovaná doplnila (viz str. 11 napadeného rozhodnutí), že žalobce byl z titulu pobytového oprávnění spjat primárně s Polskem, nikoli s Českou republikou. Soudu se v obecné rovině patnáctidenní doba jeví jako dostatečná k zajištění cesty na Ukrajinu, zvláště s přihlédnutím k tomu, že žalobce nezpochybňuje, že disponoval dostatečnými finančními prostředky i platným cestovním dokladem. Žalobce taktéž nijak nekonkretizoval, jaké další záležitosti potřeboval na území České republiky zařídit. Toliko obecně tvrdí, že musel vypořádat ukončení „*ostatních právních vztahů*“. K tomu tak soud jen se stejnou mírou obecnosti uvádí, že doba byla stanovena v souladu s § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Při výslechu žalobce neuvedl žádné překážky, které by mu ve vycestování bránily, ani že by v České republice měl pohledávky či dluhy. Soud tedy dobu patnácti dnů nepovažuje za nedostatečnou k vycestování žalobce. Žalobní bod je proto nedůvodný

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

27. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., z něhož plyne, že právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem má účastník, který byl ve věci plně úspěšný. Žalobce nebyl ve věci ani z části úspěšný, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Žalovaná byla sice plně úspěšnou, žádné náklady jí však v řízení před soudem nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly a přiznání jejich náhrady ani nepožadovala.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 20. prosince 2019

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně